

இவ்விதம் ப்ரம்லோவாவுடன் நெடுங்காலம் காம சுகத்தை அநுபவித்த பின்னரும் கண்டு முநிவரின் காதல் சிறிதும் குறையாமல் நாளுக்கு நாள் வலிமை பெற்றது. இவ்வாறு நாட்கள் சென்று கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் முநிவர் தனது ஆஸ்ரமத்தை விட்டு அவசரம் அவசரமாக வெளியில் புறப்பட்டு செல்ல ஆரம்பித்தார். அப்போது, தேவமங்கை ப்ரம்லோசா முநிவரை தடுத்து, "இப்போது இவ்வளவு அவசரமாக எங்கே போகின்றீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு முநிவர், மங்கையே! பகல்பொழுது முடிந்து ஸாயம் சந்த்யாகாலம் வந்து விட்டபடியினால் நித்ய கர்மாவான ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யப் போகின்றேன். ப்ராம்மணனான நான் அவ்விதம் செய்யவில்லையானால் நித்ய கர்மாவான ஸந்த்யாவந்தனத்தை நிராகரித்த கர்ம-ப்ரஷ்டனாவேன்" என்று ப்ரம்லோசாவிற்குப் பதில் கூறினார். இதைக்கேட்ட ப்ரம்லோசை நகைத்து, "தர்மஜ்ஞரே! ஸந்த்யா காலம் இன்று தானா உங்களுக்குத் தெரிகின்றது? எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தும் அதை ஒரே நாளாகவா தாங்கள் இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்? தங்களது இவ்வெண்ணம் எல்லோருக்கும் வியப்பைத் தருமே? இதை எவரிடமாவது சொல்லிப்பாரும்; அப்பொழுது தெரியும்" என்று கண்டு முநிவரிடம் கூறினாள்.

அவளிடம் முநிவர், "ஹே பெண்ணே! நீ காலைநிலம் நதிக்கரையிலிருந்து வந்தாய். அப்போது உன்னைப் பார்த்த நான் என்னுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வந்தேன். இப்போது அந்த நாளின் ஸாயங்காலம் வந்துவிட்டதால் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யப் போகின்றேன். இதற்கு நீ ஏன் என்னை பரிகாசம் செய்கிறாய்? உண்மையைச் சொல்" என்று ப்ரம்லோசாவிடம் கேட்டார். அதற்கு ப்ரம்லோசா, "நான் முன்பு ஒரு நாள் காலை வேளையில் தங்களால் ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அது இன்றைய நாளின் காலைப் பொழுதல்ல. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு நாளின் காலைப் பொழுது. நாம் தங்களிடம் வந்து பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்து விட்டன" என்று கண்டு முநிவரிடம் கூறினாள்.

தேவ மங்கை ப்ரம்லோசா இவ்விதம் கூறியதைக் கேட்ட கண்டு முநிவர் மிகவும் பயந்து நடுநடுங்கி, ப்ரம்லோசாவைப் பார்த்து, "ஹே பெண்ணே! நான் உன்னுடன் கூடி எவ்வளவு காலம் ரமித்து சுக போகங்களை அநுபவித்திருந்தேன் என்பதைச் சொல்வாயாக" என்று வினவ, ப்ரம்லோசாவும், "ஹே மாமுநிவரே! நான் தங்களிடம் வந்து இன்றுடன் தொள்ளாயிரத்து ஏழு ஆண்டுகளும் ஆறு மாதமும் முன்று நாட்களும் கடந்து விட்டன" என்று கூற, கண்டு முநிவரும் மனதில் மிகுந்த குழப்பத்துடன், "ஹே நங்காய்! நீ என்னைப் பரிகரிக்கவில்லையே? நீ கூறுவது அனைத்தும் உண்மைதானா?" என்று ப்ரம்லோசாவிடம் திரும்பவும் கேட்டார்.

முநிவரின் கேள்விக்கு விடை பகரும் முகமாக ப்ரம்லோசாவும் ஆமென்று தனது தலையை ஆட்டிவிட்டு, ப்ராம்மண ஸ்ரேஷ்டரான தங்களிடம் நான் உண்மையற்றதை ஏன் சொல்ல வேண்டும்? மேலும் அறவழியை நாடுகின்ற தாங்கள் கேட்கும் இவ்விஷயத்தில்

நான் பொய் சொல்வேனா? அதனால் உண்மையை மட்டுமே கூறுகின்றேன்" என்று சொன்னான். இப்படி ப்ரம்லோசா கூறியதைக் கேட்ட கண்டு முநிவர், "ஐயோ! என்னுடைய தவமனைத்தும் வீணாகி விட்டதே. நான் என்ன செய்வேன்? ப்ரம்மணர்களின் தனமாகிற வேத அத்யயனத்தை மறந்தேனே! என்னுடைய விவேகமெல்லாம் பறிபோயிற்றே! என் தவத்தைக் குலைக்க தேவேந்திரன் இவ்வழகிய மங்கையை அனுப்பி வைத்தானோ?

பசி, தாகம், லோபம், மோகம், வார்த்தகம், சாவு ஆகிய "ஷடூர்மி" என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆறுவிதமான விகாரங்களும்ற்று நிர்மலனாக இருக்கின்ற பரப்ரும்மத்தை அறிந்து கொள்ள மனதை அடக்க வேண்டும் என்ற எனது விவேகத்தைப் பாழாக்கி, என்னை யோகப்ரஷ்டனாக ஆக்கிய காமம் என்பதை எரிக்க வேண்டும். சாந்த்ராயணம் முதலான விரதங்களும், வேதாத்யயனமும், மற்றுமுள்ள மோக்ஷமடைவதற்குக் காரணமான உபாயங்கள் நரகத்திற்கு வழியான துஷ்ட ஸகவாசத்தினால் பாழாக்கப்பட்டு விட்டதே என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டார் கண்டு முநிவர்.

பிறகு அந்த தேவ மங்கையான ப்ரம்லோசாவைப் பார்த்து, "அடி பாயிதி! நீ என்னைவிட்டு உன் விருப்பப்படியே சென்று விடு. நீ உன்னுடைய நடை, உடை மற்றும் பாவனைகளினால் என் மதியை மயக்கி, என் தவத்தைக் கலைத்து, இந்திரனுக்கு துணை புரிந்துவிட்டாய். இத்தகைய பாதகியான உன்னை என்னுடைய கோபம் என்னும் அக்நியின் ஜ்வாலைகளினால் சுட்டெரிக்கவே வேண்டும்.

இருப்பினும் ஒரு ஸத புருஷனுடன் சேர்ந்து ஏழு அடிகள் நடந்தவர்கள் நண்பனாக ஆகின்றார்களென்று ஸாஸ்த்ரம் கூறுவதினால், இவ்வளவு காலம் என்னுடன் நீ சேர்ந்து இருந்ததை மனதில் கொண்டு உன்னை மன்னித்தேன். இவ்விஷயத்தை நன்கு அலசி ஆராய்ந்தால், உன்னை மட்டும் குறை சொல்வதில் ஒரு பயனும் இல்லை. முநிவனான நான் என்னுடைய இந்த்ரியங்களை அடக்காமல் காமப் பரவசமானதால் குற்றம் என்னுடையதே. தேவேந்திரனுக்கு அநுகூலமாகவும் அவனுக்கு ப்ரீதியாகவும் நடந்துகொண்டு, என்னுடைய கடும் தவத்திற்கு ஊறு விளைவித்த உன்னுடைய மஹாமோஹத்திற்குக் காரணமான உன்னுடைய அழகையும் மாயையையும் சுட்டெரிக்க வேண்டும்" என்று கோபத்துடன் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட ப்ரம்லோசா பயத்தினால் நடுநடுங்கி மெய் சிலிர்த்து உடல் முழுவதும் வியர்வை பெருக முநிவரின் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தான். தன் எதிரில் நின்று கொண்டிருக்கும் கொடி போன்ற தேவலோக மங்கை ப்ரம்லோசாவைப் பார்த்த முநிவர், அவளை மிக்க கோபத்துடன் "இவ்விடமிருந்து உடன் போவாயாக" என்று உரத்த குரலில் கத்தினார். உடனே முநிவரின் கோபத்தைக் கண்டு மிகவும் பயந்த ப்ரம்லோசா முநிவரின் ஆக்ரமத்தை விட்டு புறப்பட்டு வான வெளியில் சென்றான்.

அப்படிச் செல்லும்போது, தனது உடலில் இருந்து பெருகிய வியர்வையை மரங்களின் துளிர்களினாலே துடைத்துக் கொண்டே ஒவ்வொரு மரமாகத் தாண்டிச் சென்றான். ப்ரம்லோசாவென்ற அந்த தேவலோக மங்கையினிடத்தில் கண்டு மாமுநிவரினால் உண்டான கர்ப்பமானது அவருடைய ரோம கூபங்களிலிருந்து வியர்வையாக வழிந்து

வந்தன. அந்த கர்ப்பத்தை மரங்கள் தரித்தன. பின்னர் அவ்வியர்வையனைத்தும் வாயு பகவானால் ஒன்று திரட்டப்பட்டு ஒரே கர்ப்பமாக செய்யப்பட்டன. அவ்விதம் உண்டாகிய கர்ப்பத்தை சந்திரனான நான் எனது கிரணங்களினால் வளர்த்து வந்தேன்.

அக்கருவும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. பிறகு உரிய காலத்தில் அதிலிருந்து மிக்க அழகுடைய ஒரு பெண் தோன்றினாள். அப்பெண்ணை இப்பொழுது "மாரிஷா" என்ற பெயருடன் வளர்ந்து வருகின்றாள். இந்த மாரிஷாவை மரங்கள் தரித்ததினாலும், சந்திரனாகிய என்னாலும், வாயுவினாலும் வளர்க்கப்பட்டதினால், இவள் கண்டு முநிவருக்கும், ப்ரம்லோசாவிற்கும், மரங்களுக்கும், வாயுவிற்கும், சந்திரனான எனக்கும் மகளாகின்றாள்.

இது இவ்விதம் இருக்க, ப்ரம்லோசா சென்றவுடன் கண்டு முநிவர் தன்னுடைய தவம் குலைந்ததைப் பற்றி மிகவும் மனம் வருந்தி, ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானின் மிகப் புனித நிவாஸ ஸ்தாநமான **ஸ்ரீ புருஷோத்தமம்** என்று அழைக்கப்படுகின்ற மலைக்கு வந்து மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி ஏகாக்ர சிந்தையுடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதித்துக் கொண்டு மஹா நிஷ்டையில் இருந்து வந்தாரென்று கண்டு முநிவரின் சரிதத்தை சந்திரன் ப்ரசேதஸர்களுக்குக் கூறினார்.

இதை செவியுற்ற ப்ரசேதஸர்கள், சந்திரனைப் பார்த்து, "மஹாத்மாவேஸ்ரீ பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படியாக கண்டு மஹரிஷி செய்த அந்த **ப்ரஹ்மபாரம்** என்ற ஸ்துதியை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகின்றோம். அதனால் சந்திரனான தாங்கள் அந்த **ப்ரஹ்மபார ஸ்துதியை** தயை கூர்ந்து அடியோங்களுக்குக் கூற வேண்டும்" என்று ப்ரசேதஸர்கள் கேட்க சந்திரனும் அந்த கண்டு முநிவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்து செய்த **ப்ரஹ்மபாரம்** என்ற ஸ்துதியைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

सोम उवाच -

पारं परं विष्णुपारपारः परः परेभ्यः परमार्थरूपी ।

स ब्रह्मपारः परपारभूतः परः पराक्षामपि पारपारः ॥

சோம உவாச -

பாரம் பரம் விஷ்ணுர் அபாரபார: பர: பரேப்ய: பரமார்த்த ரூபீ|

ஸ ப்ரஹ்மபார: பரபாரபூத: பர: பராணாமபி பாரபார:||

(1-15-55)

சந்திரன் கூறலுற்றார் -

முடிவற்றதும், கடக்க முடியாததும், காமம், க்ரோதம், மோகம் முதலான திமிங்கிலங்கள் நிறைந்ததும், பயங்கரமானதுமான ஸம்ஸாரமென்னும் ஸமுத்திரத்தைக் கடக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவான் தெப்பத்தைப் போன்று இருப்பவன்.

(ப்ரசேதர்கள் மாரிஷாவை மணத்தலும் தகூ வம்ச அபிவ்ருத்தியும் தொடரும்)